

HET BEGIN VAN DE GROTE ZOEKTOCHT

Ilde werd gisteren begraven. Michiel had de plechtigheid stilzwijgend achter aan een zijbeuk van de grote kerk van Genk gevolgd. Niet dat hij zich er niet bij betrokken voelde, integendeel! Hij bewonderde Ilde, vanaf het eerste ogenblik dat hij haar zag en hij was trots dat zij de grote liefde bleek te zijn van zijn oudste broer. Hoe vaak had Hendrik het niet over haar gehad, hoe zij de liefde van zijn leven was en hoe hij alles wilde doen om haar het opperste geluk te doen beleven, haar de hemel op aarde te schenken. De liefde tussen Hendrik en Ilde betekende voor Michiel een voorbeeld van hoe ware liefde er kon uitzien. Hij hoopte dat hij ook ooit zijn Ilde zou ontmoeten en dat zij dan zijn levensgezellin mocht worden. Dat het voor hem wel gelukkig zou verlopen en niet zoals bij Hendrik en Ilde het geval was geweest... Wat had hij getracht zijn broer te steunen toen de zonen van die verdomde Hasseltse notaris roet in het eten kwamen gooien. Met alle treurige gevolgen van dien.

Het afscheid van Ilde was ontroerend en had alle aanwezigen tot tranen toe bewogen. Maar die tranen zouden haar niet terugbrengen, noch haar, noch Hendrik. Michiel wilde vooral zijn broer weerzien. Iedere minuut die verstreek herinnerde Michiel aan hem. Hij kon en mocht zich niet neerleggen bij het idee dat al na enkele dagen overheerste bij de mensen: Hendrik en de broers de Schaever waren verdwenen en zou iemand nog ooit iets van hen zien of horen? Met deze gedachte

kon Michiel niet leven: Hendrik was een taaie en als er ook nog maar één spier van zijn lichaam leefde, dan zou die spier er alles aan doen om terug te keren naar moeder en hun gezin. Als 2e oudste was het nu de taak van Michiel om zijn verantwoordelijkheid op te nemen.

De jonge kerel stond er bijna alleen voor. De champetters hadden de dag na Ilde's zelfmoord op De Maten gezocht naar de drie jonge mannen, maar ze waren teruggekeerd zonder enig spoor noch verklaring. Michiel had de avond van de zoektocht al gehoord dat de mannen van de wet amper wat te paard hadden rondgereden op De Maten maar het grootste deel van hun dag hadden doorgebracht in een café in Bokrijk. 'Want,' aldus de heren van de wet, 'was er wel een bewijs dat ze net op De Maten moesten zoeken? Want wie weet hadden die jongelui het op een akkoordje gegooid en waren ze met zijn drietjes de wijde wereld ingetrokken. Met de jeugd van tegenwoordig wist men immers nooit! Er was ook geen enkel bewijs dat er een gevecht had plaatsgevonden.' Bovendien was hun tijd kostbaar en net zoals de meeste inwoners van zowel Hasselt als Genk, brachten ook de wetsdienaars weinig sympathie op voor de twee zonen van de Hasseltse notaris. Wat Hendrik betreft: hij had dan wel een goede naam, maar de meesten wisten ook dat hij zijn hand eigenlijk had overspeeld door een relatie te willen aangaan met de dochter van de Genker notaris. "Zoek de liefde in uw eigen wereld en zeker niet in een wereld die de uwe te ver overstijgt." Een gouden regel die de brave Hendrik duidelijk met de voeten had getreden en

waarvan hij nu al dan niet de gevolgen moest dragen. Wat er ook van zij: Ilde was dood. Notaris de Schaever had al zijn pluimen en eer verloren en zijn zonen en Hendrik? Ofwel zouden ze ooit nog opduiken met hun eigen verhaal, ofwel waren ze verdwenen en zouden ze worden opgeslokt door de golven van de tijd.

Maar dat alles was buiten Michiel gerekend. Het was niet zijn bedoeling om alles zomaar zijn gang te laten gaan. Hij wilde de waarheid naar boven spitten, desnoods alleen. Helemaal alleen, want hij besepte al snel dat hij op niemand behoefde te rekenen. De tentakels van de macht van de Schaever reikten op dat moment nog ver en Michiel wist dat hij best alles op eigen houtje moest proberen op te lossen.

De nacht na de zelfmoord van Ilde deed Michiel amper een oog dicht. Ieder geluid betekende een kleine opflakking van hoop: misschien was het Hendrik die thuiskwam. Maar ook toen het ochtendlicht de duisternis verjoeg, bleek het bed van zijn broer onbeslapen. Michiel had meteen het werk op de boerderij gedaan en na een vlug ontbijt was hij, voor dag en dauw, in zijn eentje naar De Maten getrokken. Moeder had hem begrepen en hem enkele boterhammen meegegeven. Zij wist immers dat ze haar zoon de eerste uren niet zou weerzien.

Op De Maten heerste een absolute stilte die slechts af en toe werd onderbroken door een opvliegende fazant of een wegrennende haas. Hij kwam niet vaak op deze plaats, maar telkens hij er was, voelde hij een

aangename stilte die goed deed aan zijn hart. Michiel zag al vlug een wirwar van paardensporen, maar het was niet te achterhalen of die van de dieren van de champetters waren of eventueel van de paarden van Hendrik en de notariszonen. Geduldig volgde hij de sporen en hij zag hoe een aantal richting Bokrijk ging. Die waren ontegensprekelijk van de wetsdienaars. Michiel wist naar wie hij op zoek was, maar hij had geen flauw benul of hij op de juiste plaats zocht. Nochtans leek het alsof hij de nabijheid van zijn geliefde grote broer duidelijk voelde. Op sommige ogenblikken was het zelfs of hij de stem van Hendrik hoorde... "Michiel, hier naar links... zie je dat ven?... Daar, daar moet je zoeken..." Maar hoe Michiel ook zijn innerlijke stem, of beter gezegd die van Hendrik, volgde... aan dat ven zag hij hooguit wat hoefafdrukken van paarden, maar verder niets... Enkel het bewegingsloze oppervlak van een nietszeggend water keek hem aan. Stom en zwijgend.

Michiel wist dat hij en hij alleen moest uitzoeken wat er gebeurd was in de hoop dat hij zijn geliefde broer Hendrik zou weervinden.

Hij zuchtte.

Allerhande gedachten raasden door zijn hoofd, maar Michiel, heen en weer geslingerd tussen wanhoop en hoop nam zijn besluit: hij zou zijn broer vinden!

BIJ NOTARIS LEMMENS

De dag na de begrafenis had hij notaris Lemmens en zijn echtgenote bezocht. Het was pas na enig aandringen dat hij werd binnengelaten. Hij trof een huis vol smart aan. Maar ook vol verwijten... De moeder van Ilde keek hem bijna vol verachting aan: "Indien uw broer onze dochter met rust had gelaten, zou dit alles niet zijn gebeurd..." Meteen daarop weerklonk ook het verwijt van mevrouw Lemmens aan haar man: "U had onze dochter nooit mogen laten trouwen met de zoon van die smeerlap uit Hasselt. Het is mede door uw hebzucht en drang naar geld en macht dat we Ilde nu kwijt zijn."

Michiel merkte dat de anders zo rustige mijnheer de notaris alle moeite had om zich te beheersen. Uiteindelijk kon hij, na nogmaals zijn medeleven te hebben betuigd, de vraag stellen waarvoor hij gekomen was: "Heeft u enig idee waarheen de zonen de Schaever kunnen zijn gevlucht? Want ik vermoed dat ze onze Hendrik hebben meegenomen, als hij nog leeft tenminste." De vinnige reactie van mevrouw Lemmens klonk hard: "Dat moet ge maar aan uw broer vragen..." Maar meteen schrok ze van haar eigen uithaal en voelde ze dat ze hiermee veel te ver was gegaan. Er klonk een stille, nauwelijks hoorbare verontschuldiging. Hierop volgde een diepe zucht van de notaris: "Als ik wist waarheen dat addergebroed is verdwenen, dan zou ik ze zelf gaan zoeken en zorgen dat ze hun straf niet